

XENOS

CONTACT ÎNTRE CIVILIZAȚII

Liviu Radu
Aurel Cărășel
Daniel Haiduc
Diana Alzner
Ioana Vișan

George Lazăr
Mircea Liviu Goga
Ștefana Czeller
Cristian-Mihail
Teodorescu

Antologie de povestiri SF coordonată de
Antuza Genescu

N E M I R A

„Întotdeauna m-am considerat un extraterestru prins în capcana unui trup de om. Cu toții ne-am simțit așa câteodată. Pentru mine, e o stare permanentă și încă nu sunt sigur dacă Pământul e o pedeapsă sau o recompensă.“

Douglas Coupland

Cuvântul antologatorului

Pentru cei convinși că universul adăpostește numeroase forme de viață, pe lângă cele de pe planeta noastră, și că vom intra în legătură cu ele cât de curând, o antologie de povestiri despre contactul pământenilor cu alte civilizații este cel mai nimerit cadou. Pesimiștii și-au primit porția de cărți și filme despre sfârșitul lumii, care tot vine de câțiva ani încoace, de când s-a schimbat mileniul. Acum e rândul optimiștilor să-și încarce bateriile cu variante despre cum va arăta omenirea după primele întâlniri cu extraterestrii, deși nu le garantează nimeni că sosirea lor nu va însemna, de fapt, sfârșitul nostru. Societatea Română de Science Fiction și Fantasy își face datoria să atragă atenția asupra acestui lucru, prezentându-vă, în cea de-a cincea sa antologie, scenariile puse la punct de cei mai în măsură să-și imagineze primul contact cu extraterestrii: scriitorii SF.

„Scenariile“ din acest volum nu sunt ordonate la întâmplare, ci după principiul alternanței stilurilor și a stărilor pe care le transmit la lectură. Cele din urmă le disting în aceeași măsură în care le apropie descrierea voalată a formelor de viață nepământene. Motivul redării precaute a prezenței lor printre noi ar putea fi teama îndreptățită a autorilor de a nu friza ridicolul, închipuind creaturi cu numeroase membre și membrane, organe suspecte și „chestii“ viu colorate. Ei preferă atunci să le sugereze – nu trebuie să le

cunoaștem încă înfățișarea, n-a sosit clipa potrivită, mai întâi trebuie să ne obișnuim cu ideea că există, pentru că lasă printre noi urme pe care nici măcar omul cu mintea cea mai ascuțită și cu mâinile cele mai dibace n-ar fi reușit să le imagineze.

Unii autori preferă și, implicit, susțin ideea că, până la proba contrarie, ființa extraterestră este o entitate a cărei componentă fizică a fost atenuată până aproape de dispariție de cea mental-spirituală, distrugătoare, aflată încă în evoluție spre desăvârșire (*O insulă la marginea lumii*). Extraterestrul se infiltrează printre noi ca stare, în vise (*Iar visezi femei?*), în senzații de *déjà-vu*, în clipe de viziuni tulburătoare provocate de excese dionisiace (*Luna sângerie*) sau de consumul unor fructe/licori de origine vegetală cu proprietăți halucinogene (*Adevărul despre expediția Starky, John & John*). Apelează la trucul invizibilității, preferând să-l credem o iluzie, după ce ne-am resemnat cu ideea că suntem victima unor năluciri eterne (*Migrația*). Extratereștrii mai îndrăzneți sau mai nerăbdători preferă să se dezvăluie ființelor umane cu înclinație spre știință, care nu se mulțumesc, nici ele, cu genul de intervenție discretă, ci forțează contactul direct. O demonstrează rhumbii „scălțați în energie pură” (*Întâlnire cu rhumbii*) și filoxeroemotera dintr-o *Secvență de zbor*, proze în care balanța nu înclină neapărat în favoarea oamenilor. Clipa când roata se întoarce și oamenii află *Cum să prinzi un extraterestru viu și nevătămat* nu întârzie, dar e plină de surprize, pentru că ceea ce ai prins e, de fapt, un pseudo-extraterestru și, după ce-ți trece euforia, nu știi dacă să rămâi mo-fluz sau să te bucuri.

Tentația de a discuta detaliat despre cele nouă povestiri din antologie e mare. Ca punct de pornire pentru o viitoare analiză a lor, se poate sublinia distincția dintre vocile auctoriale feminine și cele masculine. Diferențierea poate merge însă mai departe, mai ales în ceea ce le privește pe primele, în cazul lor fiind vorba și de registre de scriitură foarte diferite între ele, și de moduri deloc

asemănătoare de a trata tema relațiilor cu posibili noștri vecini din cosmos, invadatori sau invadați. Avem *știință pură* în povestirea Ioanei Vișan, care privește umanul cu obiectivitate rece, considerându-l material de lucru pentru biologi sau medici (terestri sau extraterestri, deopotrivă!), fără a apela, decât pe distanțe foarte scurte, la zona spirituală a relațiilor interumane pe care le vede, oricum, temporare – eventuale punți spre desăvârșirea profesională. În fața pericolului extraterestru iminent, *femininul pur* exploatat de Diana Alzner se scindează. Jumătățile vorbesc și se poartă cât se poate de credibil, însă nu te poți detașa de senzația că ele, personajele „active“ ale povestirii, sunt alternativele unei singure entități feminine. Scindarea se produce pentru echilibrul final, când evadarea-salvarea unei jumătăți în spiritual va compensa dispariția celeilalte în moarte. O *metaforă pură*, întinsă exact cât trebuie, găsim în textul alert al Ștefanei Czeller, mai degrabă „ros-tit“ de protagonistul tipic pentru spațiul rural românesc, populat cu oameni veseli și gospodari, rătăciți, când și când, în lumea sucului zăpăcitor de prună.

Urmărind, după cum el însuși mărturisește, distanțarea față de propriile personaje prin apelarea constantă la perfectul compus, Mircea Liviu Goga se delimitează voit și de maniera de exprimare a celorlalți autori. Din povestirea lui răzbate intenția personajului (dar și a autorului!) de a depăși limita cunoașterii perceptibile, accesând, chiar prin mijloace periculoase, spații și ființe lămuritoare de negre mistere.

Aurel Cărășel creează un personaj principal excelent, într-un spațiu geografic nenumit, dar abundent în indicii ale autohtonului. Profesorul Emanuel Ionescu, zis Ghirlandaio, este prototipul intelectualului provincial mărunț, victima traiului meschin în care se complace și de care nu-l va scăpa nici visul sau speranța că există extraterestri. Opusul său este personajul „de capitală“ al lui Cristian Teodorescu, Ipotenuză – omul spațiului bidual, care-și îmbracă

viața în hainele științei. În zona științei se plasează și Daniel Haiduc, cu un scenariu excelent pentru un film de acțiune, cu eroi tineri, deștepți și, foarte important, credibili chiar și într-un viitor în care pământeni au cedat rhumbilor, dintr-o generozitate nejustificată, o bucată din Luna lor. „Manualul” de prins extraterestri al lui George Lazăr, poate cel mai „patriot” și mai optimist dintre autorii prezenți în antologia de față, are tot ce-i trebuie pentru a deveni, și el, un scenariu românesc de tip *E.T. the Extra-Terrestrial*.

Cu totul altă viziune asupra legăturii cu formele de viață nepământene are Liviu Radu. Harul său de povestitor cucerește încă o dată prin dezvăluirile despre expediția Starky. Într-o narațiune energică, presărată cu dialoguri pline de vervă, Liviu Radu nu numai că spune adevărul despre această expediție, ci și ironizează „noul soi de cenzură” care ucide libertatea exprimării: corectitudinea politică.

Un plus de originalitate ar fi adus antologiei câteva proze despre prime contacte între rase extraterestre, cu sau fără implicarea pământenilor. Poate că unele se scriu chiar în clipa asta și-și vor găsi locul în alte culegeri ale noastre. Acum însă vă așteaptă cele mai frumoase povestiri românești despre ființe nepământene din ultimii cincisprezece ani. Citiți-le și răspândiți-le. Nu se știe niciodată când vor cădea în mâinile extraterestrilor.

ADEVĂRUL DESPRE EXPEDIȚIA STARKY

LIVIU RADU

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în București. Este absolvent al Facultății de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic București. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Române de Science Fiction și Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic*, la Editura Dacia. A publicat în revistele *Jurnalul SF*, *Anticipația*, *Nautilus*, *Almanahul Anticipația*, dar și în volume colective: *AtelierKult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte țărături* (2009), *Dansând pe Marte și alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) și *Venus. Povestiri erotice science fiction* (Eagle Publishing House, 2011). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanța 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câș* (2008), *După-amiază cu bere și zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012), *La galop prin piramidă* (2013), *Golem, golem* (2014).

Acest document nu reprezintă o relatare completă, amănunțită și lipsită de orice îndoială, ci doar o descriere subiectivă a evenimentelor la care am fost martor. Autoritățile

competente care anchetează cele întâmplate mi-au cerut să aștern pe hârtie gânduri, opinii, simțăminte, impresii... tot ce-mi amintesc, tot ce-mi trece prin minte în legătură cu expediția la care am participat, indiferent dacă văd sau nu vreo legătură între aceste gânduri și evenimentele în sine.

La început, am fost foarte mirat, pentru că răspusesem la nenumărate interogatorii și puseseam la îndemâna anchetatorilor documente, jurnalele membrilor expediției, fotografiile și înregistrări audio și video. Dar mi s-a explicat că mărturia mea va fi analizată de specialiști capabili să descopere elemente importante ascunse în textul pe care îl voi scrie, informații pe care le reținuse doar subconștientul meu – adică nu trebuia să pun nicio frână amintirilor, ci să le redau exact așa cum apar ele în mintea mea. De aceea, respectivele amintiri vor fi destul de haotice și nu vor respecta întru totul desfășurarea cronologică a evenimentelor.

În plus, din motive legate de respectarea confidențialității, am schimbat numele personajelor. După cum v-ați dat singuri seama, n-a existat nicio expediție Starky, așa cum n-a existat niciun ziarist celebru numit Marvin Jefferson Starky. Numele acestuia a fost ales în mod arbitrar și nu are nicio legătură cu originea etnică sau religioasă a personajului. Cu toate că n-am putut să evităm localizarea întâmplărilor în Republica Democratică Congo (fostă Zair), nu voi pune la dispoziția cititorilor niciun element care să ajute la o localizare mai precisă. În aceeași logică se înscrie și folosirea de pseudonime pentru toate persoanele care vor apărea în relatarea mea.

Înainte de-a începe, vreau să mai amintesc că publicul larg crede că adevăratul Starky a murit într-un incident armat din Siria. Așa au anunțat autoritățile și nimeni nu a avut vreun motiv să pună anunțul respectiv sub semnul întrebării.

Prietenul meu nu spunea nimănui unde călătorea, atunci când era în urmărirea unui subiect de senzație, și, în afară de echipa care îl însoțea, nimeni nu știa că se dusesese în Africa, nu în Orientul Apropiat.

Acestea fiind zise, să începem să discutăm despre expediția în sine.

Într-un mod ciudat, orice expediție terminată tragic devine – odată cu trecerea timpului – înconjurată de o aureolă eroică. Indivizi care și-au căutat moartea, în sensul cel mai real al cuvântului, și care au târât după ei oameni nevinovați, care avuseseră încredere în capacitățile organizatorice ale conducătorilor lor, devin un soi de eroi demni de a fi invidiați, meniți de o soartă nemiloasă și injustă unui sfârșit prematur, plănuit în mod special ca să le răpească gloria binemeritată. Orice expediție, cu excepția expediției Starky. Lui Marvin și colegilor lui le-a fost refuzat statutul de eroi tragici. Poate pentru că nu-l meritau, poate pentru că s-a dorit să nu se afle anumite amănunte, care ar fi provocat prea multă vâlvă...

Sau poate pentru că nimeni – nici măcar eu, care am fost martor la toate cele petrecute – nu poate să garanteze că știe cu adevărat ce s-a întâmplat. După cum am explicat în nenumărate rânduri membrilor comisiei de anchetă, nu pot să spun decât ceea ce am văzut și, eventual, să explic ceea ce cred eu că s-a întâmplat. Dar ce s-a întâmplat cu adevărat... acesta este un adevăr la care n-am ajuns, în ciuda faptului că m-am străduit și mă străduiesc încă să mă strecor prin cețurile îndoielilor.

De fapt, lucrurile au început prin a fi încurcate și neclare, iar explicațiile pe care le căpătam de la autoritățile locale și de la diferite organizații umanitare păreau incomplete, tendențioase și lăsau impresia că încearcă să ascundă anumite

lucruri. Ca atare, atât Marvin, cât și noi, ceilalți, ne prefăceam că acceptăm explicațiile care ni se dădeau, dar, în sinea noastră, ne străduiam (poate dintr-o nevoie absurdă de contrazicere a explicațiilor prea simple și prea evidente, bazate pe o împărțire simplistă a lumii în două tabere, una bună și una rea) să găsim justificări pentru faptele ce ne erau prezentate drept condamnabile și să descoperim partea de vinovăție a celor ce părea a fi doar victime. Îndelungata noastră experiență în ceea ce privea reportajele de război, conflictele militare din diferitele părți ale lumii la care asistaserăm, toate ne convinseseră că nu existau niciodată nevinovați și că, întotdeauna, între victime și călăi exista o diferență foarte redusă – în sensul că victima putea foarte bine să fi ajuns călău sau invers, iar situația în care se afla era datorată mai degrabă întâmplării, decât unei înclinații genetice sau educaționale de a săvârși acte de cruzime sau de a le suporta în mod pasiv. Adică fiecare își merită soarta și nu trebuie niciodată să compătimești pe cineva, nici să-l condamni, pentru că soarta oamenilor e interschimbabilă, iar cel ce-i demn de ură sau de dispreț astăzi poate să fi fost – sau să devină – demn de milă mâine.

Nouă ne era clar că acel conflict, manifestat deja prin intermediul a două războaie ce implicaseră și o parte dintre vecinii statului Congo, își avea originea în granițele trasate de puterile coloniale care ocupaseră teritorii fără să țină seama de structura etnică a populațiilor și de legăturile tradiționale dintre acestea. Astfel, după cucerirea independenței (care fusese făcută fără a se ține seama de interesele populațiilor băștinașe), unele triburi ajunseseră să fie împărțite între diferite țări, iar conflictele locale deveniseră transfrontaliere.

Ca atare, nu credeam că doar una dintre tabere are dreptate. Cel puțin eu eram convins că, măcar la început, rolul

de victimă și de călău fusese jucat pe rând de diferite etnii și că niciuna dintre ele nu era cu adevărat nevinovată.

De aceea, nu aveam încredere în poveștile de groază care ni se spuneau și în relatările despre tot felul de atrocități. Sigur, ne aflam într-o zonă de război, nu se putea să nu existe crime și abuzuri, ca peste tot. Dar presupuneam că relatările erau exagerate, că fiecare tabără încerca să-și prezinte adversarii ca fiind un grup de asasini fără scrupule, cu care nu se poate discuta și cu care e bine să nu ai de-a face (dacă ții la prestigiul tău), și că organizațiile umanitare încercau să sensibilizeze opinia publică, pentru a obține cât mai multe fonduri guvernamentale și donații particulare, scoțând în evidență condițiile periculoase în care își făceau datoria.

Însă atunci când am ajuns în zona în care avuseseră loc luptele și am vizitat câteva spitale, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Existau victime nevinovate, care păcătuiseră doar prin faptul că existau.

Am vizitat spitale în care erau internate victimele violurilor. Nu, nu fuseseră internate pentru că fuseseră abuzate sexual. Un asemenea abuz era nimica toată în acel imperiu al atrocităților în care nimeriserăm.

Femeile acelea erau, de fapt, niște fete de zece-doisprezece ani.

Fuseseră violate, apoi li se vârâse în vagin un recipient de plastic (de genul celor folosite pentru apă plată, de exemplu), iar recipientul fusese aprins. Focul topise plasticul, care se amestecase în pântecul fetei cu măruntaiele ei, provocându-i răni înfiorătoare și împiedicând-o să mai aibă vreodată copii. Adică în afară de faptul că torturaseră un membru al etniei inamice, soldații avuseseră grijă să reducă posibilitatea de înmulțire a dușmanilor.

O chestie înfiorătoare.

Însă lucrul cel mai înfiorător erau copilele acelea care nu știau prea bine ce li se întâmplă, doar că sufereau mai mult decât își imaginau că se poate suferi. Am văzut multe, dar vă asigur că nu există nimic mai groaznic decât suferința copiilor.

Am făcut o serie de fotografii – unele tulburătoare –, fiind conștient că n-o să le public niciodată și că aveau să se adauge dosarului intitulat DE CE URĂSC OMENIREA, o colecție de imagini pe care nu avea să mi le accepte nicio revistă care nu dorește să se sinucidă urgent, din punct de vedere comercial. Pentru că, discutam eu cu Marvin, oamenii nu sunt numai ticăloși, ci și ipocriți. N-ar accepta în ruptul capului că fapăturile ce pretind a fi „forma superioară a vieții și inteligenței” pot să se comporte mai rău decât animalele. Și nu numai că se comportă astfel, dar nici nu fac nimic pentru a se schimba, pentru a evolua cât de cât.

– Diferența dintre asirieni și oamenii moderni constă numai în tehnologie, spunea nervos Marvin, împrășcând cu salivă în toate părțile (unul dintre defectele sale pe care le descopereai rapid, spre deosebire de altele, ce necesitau ceva timp și efort pentru a fi scoase la iveală). Din punct de vedere moral, nu există nicio deosebire între ei. Doar că unii își omorau dușmanii într-un mod ineficient, bucată cu bucată, lovindu-i cu săbii și sulite sau jupuindu-i de vii, în timp ce alții dau cu bombe în ei și ucid mii de persoane deodată. De aceea, fiind niște criminali, oamenii nu văd nimic condamnable în atrocitățile săvârșite de semenii lor. Dar, de pe urma trecerii timpului și a apariției a ceea ce se numește civilizație, s-au ales cu o spoială de morală, care se manifestă prin ipocrizie: le plac omorurile, urmăresc cu plăcere filme, spectacole și știri care tratează acest subiect de larg interes, dar se prefac că nu-s de acord cu ele. De-aia n-o să găsim nicio

revistă care să fie interesată de un reportaj care să arate lumii întregi ce atrocități se săvârșesc în Congo, fără să intervină nimeni ca să le oprească. Autoritățile sunt incapabile să pună capăt crimelor – poate nici nu doresc cu adevărat să le pună capăt –, iar marile puteri preferă să-și vadă de treburile lor. De preferință, de cele bănoase.

– Poate că, dacă o să știm cum să ne prezentăm marfa... am mormăit eu, nu prea convins.

– Dragă Whitespear (să zicem că așa mă numesc, nu mi-a trecut prin minte un pseudonim mai grozav), din punctul de vedere al corectitudinii politice – căci știi tu că forma supremă de ipocrizie este corectitudinea politică – nu putem să prezentăm subiectul într-un mod interesant. Ar fi fost cu totul altceva dacă în povestea asta ar fi fost implicați niște albi. Așa cum am putut să prezentăm în liniște atrocitățile din Iugoslavia. Dar așa – ce vor crede cititorii? Că locuitorii Africii sunt niște criminali sadici, niște violatori și niște tortionari. Sau că așa încercăm să-i prezentăm noi. Adică, până la urmă, vinovați nu vor fi autorii atrocităților, ci noi, cei care le dezvăluim opiniei publice. Mai mult: știm că toate taberele implicate în conflict sunt alcătuite din indivizi care se declară creștini. Nu știu prea bine în ce măsură soldații implicați în războaiele astea cunosc ceva despre morala creștină, dar numai creștinește nu se poartă cu dușmanii lor. Asta e un lucru pe care nu-l putem ascunde. Și asta înseamnă că reportajele noastre vor încinge spiritele: liberalii vor acuza Biserica de atrocități (deși Biserica n-are nicio vină), credincioșii ne vor acuza că încercăm să denigrăm creștinismul... Adică vom avea împotriva noastră comunitatea de culoare, liberalii, conservatorii, societatea civilă, homosexualii, probabil și pe musulmani...

– Adică, am conchis eu, am pierdut vremea de pomană, avem un subiect extraordinar, dar pe care lumea nu vrea să-l cunoască.

– Exact, m-a aprobat Marvin.

– Și atunci, ce-avem de făcut?

– Habar nu am. Eu zic să mai stăm pe aici vreo două zile, poate descoperim un subiect care să placă patronilor din presă... Dacă nu, o să ne întoarcem acasă și o să ne vedem de treburile obișnuite.

Am pierdut restul zilei vizitând un spital condus de doctorul Lacoste, un elvețian tânăr, obosit și care credea încă în bunătatea oamenilor, am fotografiat copile distruse fizic și moral, dar care continuau să zâmbească angelic... iar seara ne-am strâns cu toții (eram șase inși: Marvin, eu, Stuart, cameramanul, Maury, sunetistul, Jerome și Jean-Paul, cei doi ghizi localnici) și ne-am îmbătat ca porcii. Venise și doctorul, însă ne avertizase că n-o să stea prea mult, pentru că a doua zi aștepta un transport alcătuit din supraviețuitori salvați dintr-un soi de lagăr de exterminare.

– Nici nu știu la ce să mă aștept, mărturisise el. Probabil o să am parte de grozăvii pe care nu mi le-aș fi imaginat, pentru că am descoperit, dragi prieteni, că, măcar în privința atrocităților, n-am pic de imaginație. Cel puțin în comparație cu ce-au putut să-și imagineze indivizii ăștia...

Deci ne-am strâns și am băut. A băut și doctorul, dar cu moderație.

– Cel mai mare dușman al presei libere este corectitudinea politică! Începu să strige Marvin, pe la miezul nopții.

Stropi de salivă săreau în toate părțile, iar la lumina lanternei păreau niște fluturi bizari de noapte, care pluteau în jurul lui. Bineînțeles, Marvin era pilit zdravăn, ca noi, ceilalți

(cu excepția doctorului, care ajunsese doar într-o fază de euforie blândă, în care iubea pe toată lumea).

– Ai dreptate, i-am ținut eu isonul. Nu mai poți să scrii nimic, nu mai poți să ai o părere, că imediat îți sar în cap tot felul de indivizi, prea proști ca să înțeleagă ceva din ce-ai spus. Și, fiindcă sunt prea proști, presupun că în vorbele alea pe care nu le pricep se ascund lucruri periculoase, adică tocmai bune de criticat și de condamnat.

– Sunteți proști amândoi! declară cu superioritate Stuart. Nu pricepeți nimic. Chestia cu corectitudinea politică e un nou soi de cenzură. O cenzură care este aplicată la început fățiș, prin intervențiile grupărilor de activiști tâmpiți, însă bine manipulați, dar care, treptat, se va transforma în autocenzură. Adică nimeni nu va mai îndrăzni să spună anumite lucruri, de teamă că va fi condamnat de restul societății. Care societate este atât de conformistă și de ușor de ținut sub control, încât va reacționa întotdeauna așa cum se așteaptă de la ea. Oamenii sunt, prin firea lor, conformiști și lași. Iar prin educație sunt dresați să se supună șefilor. Cu cât o societate pare mai democratică, cu atât este mai dictatorială, de fapt. Pentru că dictatura și-a schimbat forma, s-a transformat într-o falsă democrație, în care oamenii de rând votează mereu și-și spun părerea oriunde și oricând, fără să-și dea seama că, de fapt, opțiunile lor sunt dirijate de alții, că democrația s-a transformat într-o chestie formală. E democrația oilor care pasc și se lasă mulse și tunse, mulțumind ciobanului și câinilor pentru grija pe care o manifestă față de ele.

– Ce interesant! exclamă doctorul Lacoste, zâmbind angelic. Chestia cu cenzura o înțeleg. Asta îmi doresc politicienii de când lumea. Dar de ce trebuie să se manifeste prin intermediul corectitudinii politice? se minună el.

– Tu, doctore, chiar ești prost! Îl zdrobi cu disprețul său Stuart. Nu pricepi nimic! Păi, cum să îndobitocești populația, cum s-o faci să gândească la unison, dacă nu începând cu idei ce par bune, în regulă, chiar folositoare? Să nu persecuți minoritățile de toate felurile – religioase, etnice, sexuale – e o idee frumoasă, nu-i așa? Nu se poate să nu fii de acord cu ea. Chiar dacă unii nu-s convinși de adevărul acestei idei – sau cel puțin nu în totalitatea ei –, nu li se pare corect s-o contrazică. Și, până să-ți dai seama, ne-am trezit că libertatea de exprimare nu mai există. Sau, cel puțin, nu mai există în totalitate.

– Voi, băieți, nu prea cunoașteți viața adevărată, zâmbi amar Lacoste, brusc întristat. Și vă jucați cu cuvintele. Nu mai sunteți atenți la nuanțe. După cum văd eu lucrurile, nu-i nimic rău să gândești corect, adică să nu persecuți pe nimeni. Pe voi vă deranjează, de fapt, nu corectitudinea politică, ci ceea ce fac anumite grupuri care folosesc o falsă corectitudine politică, aplicând-o pentru a manipula masele.

Am tăcut cu toții, surprinși cumva de ideile medicului, niște idei simple, dar care păreau juste.

Abia după câteva minute, Marvin a prins glas și a început să vorbească – de data asta, cu glas calm.

– Doctore, ai dreptate. Numai că lucrurile au luat-o razna. Nu știu cum să-ți explic ce anume mă deranjează, pentru că anumite lucruri mă deranjează foarte tare. Adică nu mai există libertate de exprimare. Nu mai poți să spui nimic, dacă nu vâri și niște chestii despre corectitudinea politică, chiar dacă acestea n-au legătură cu problema pe care o prezinți. Sau, mai bine zis, trebuie să le introduci mai ales dacă n-au legătură cu problema respectivă. Un artist, un scriitor, de exemplu, trebuie să introducă un personaj homosexual și niște reprezentanți ai

unor etnii mai bârfite – și ăștia trebuie să fie eroii pozitivi, că altfel nu se poate. Cum să-ți explic, doctore, e ca și cum...

– Am priceput, îl întrerupse doctorul. E ca pe vremea lui Stalin, când peste tot trebuia să apară, măcar în treacăt, o referire la marele conducător.

– Exact, zâmbi ușurat Marvin. Ai înțeles. Toată lumea se chinuie să-și exprime atașamentul față de corectitudinea politică! Ultima găselniță a fost extinderea relațiilor interrasiale la relații interspecii!

Lacoste se uită neîncrezător la reporter și întreabă.

– Adică s-a legalizat bestialitatea? Că parcă așa îi zice când ți-o tragi cu animalele...

– Într-o oarecare măsură, s-a făcut și asta, rânji Marvin. Nu, mă refeream la faptul că apar cât mai multe filme și cărți în care sunt descrise ca fiind posibile, și chiar recomandabile, relațiile sexuale cu vampiri, vârcolaci și alte făpturi de felul ăsta... Adică personajele negative din trecut devin pozitive doar pentru că se poate sugera, prin intermediul lor, respectarea corectitudinii politice!

– Asta-i o prostie, mormăi Maury, care tăcuse până atunci și se mulțumise să soarbă din când în când din sticla lui cu vin. Una e să n-ai nimic împotriva ca fiica ta să se culce cu un negru (care, întâmplător, poate să fie un tip frumos și inteligent), și alta e să-ți aduci în pat un crocodil sau altă lighioană care o să te halească imediat. Și, în general, am remarcat și eu tendința de-a prezenta în mod pozitiv criminali, gangsteri, mafioți și tot felul de țičniți, de nu mai știe nimeni cine-i bun și cine-i rău. Iar asta duce, inevitabil, la lipsa de discernământ, la incapacitatea de-a deosebi binele de rău.

Bineînțeles, au urmat vreo zece minute de tărăboi, în care toți ceilalți se întreceau în a-i da dreptate.

Cuprins

<i>Cuvântul antologatorului</i>	7
ADEVĂRUL DESPRE EXPEDIȚIA STARKY	
de LIVIU RADU	11
MIGRAȚIA	
de AUREL CĂRĂȘEL.....	53
ÎNTÂLNIRE CU RHUMBII	
de DANIEL HAIDUC.....	89
O INSULĂ LA MARGINEA LUMII	
de DIANA ALZNER.....	123
SECVENȚĂ DE ZBOR	
de IOANA VIȘAN	155
CUM SĂ PRINZI UN EXTRATERESTRU VIU ȘI NEVĂTĂMAT	
de GEORGE LAZĂR.....	181
JOHN & JOHN	
de MIRCEA LIVIU GOGA.....	221
LUNA SÂNGERIE	
de ȘTEFANA CRISTINA CZELLER.....	239
IAR VISEZI FEMEI?	
de CRISTIAN-MIHAIL TEODORESCU.....	249